Скоро вечір…
Одинокий лист, гнаний вітром, пролітає повз мене.
Він більше сюди не повернеться.
Не повернусь, мабуть, і я, бо навіщо?
Моє кохання — як той жовтий лист.
Він може впасти тільки до твоїх ніг…

Не знаю я, чи знов сюди прийду,
Та залишаю замість себе
Ті квіти, що знайшла в саду
Для тебе, для тебе я.

А, може, завтра ти пройдеш ось тут,
Де вітер пелюстки колише.
Та знай, я щастя своє тут
Лишила, лишила я.

Можливо, завтра ти пройдеш біля місця наших зустрічей.
Можливо, побачиш мій останній дарунок нашому коханню.
І якщо вітер не розвіє ті квіти,
Не чіпай їх — вони мертві.
Нехай вони лежать,
Викликаючи хвилинки суму у закоханих, що проходять поруч…

Не знаю я, чи знов сюди прийду,
Та залишаю замість себе
Ті квіти, що знайшла в саду
Для тебе, для тебе я.

А може, завтра ти пройдеш ось тут,
Де вітер пелюстки колише.
Та знай, я щастя своє тут
Лишила, лишила я.